

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2023/1640 AL COMISIEI

din 5 iunie 2023

privind metodologia de stabilire a ponderii biocombustibililor și a biogazului pentru transporturi rezultând din prelucrarea biomasei împreună cu combustibili fosili în cadrul unui proces comun

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile ⁽¹⁾, în special articolul 28 alineatul (5),

întrucât:

- (1) Coprelucrarea se referă, de regulă, la o rafinărie de petrol care prelucrează materii prime pe bază de biomasă împreună cu materii prime fosile și le transformă în combustibili finali. Totuși, această metodologie poate fi aplicată și în alte cazuri ale unor instalații de tratare a biolichidelor și a petrolului fosil sau în instalații de coprelucrare a deșeurilor de origine biologică și nebiologică. Materiile prime de biomasă pot fi, de exemplu, materiale pe bază de lipide, cum ar fi uleiul vegetal, uleiul de tal brut sau uleiul de piroliză, iar materiile prime fosile provin, de regulă, din țitei. Combustibilii finali produși dintr-un astfel de mix de materii prime sunt, de obicei, motorina, combustibilul pentru avioane, păcura, combustibilul maritim, benzina, componente ale benzinei și uneori gazul propan, o componentă a gazului petrolier lichefiat, deși pot fi prezente și fracțiuni minore ale altor produse. În mod esențial, acești combustibili coprelucrați conțin o pondere de biocombustibili și biogaz. Cazul unei unități de producție care utilizează ca materie primă retrasă din infrastructura interconectată biometanul certificat și urmărit prin intermediul sistemului de echilibrare a masei al infrastructurii de gaze interconectate nu se consideră un tip de coprelucrare în sensul prezentului regulament delegat.
- (2) În sensul prezentului regulament delegat, biogazul se referă la gazul care provine din materiile prime de biomasă și care este produs prin coprelucrarea materiilor prime de biomasă respective împreună cu materiile prime fosile pentru a le transforma în combustibili lichizi și gazoși finali.
- (3) Pentru a permite ca ponderea din surse regenerabile a combustibililor produși în cadrul unui proces comun din materii prime de biomasă și fosile să fie luată în considerare la calculul obiectivelor stabilite în temeiul Directivei (UE) 2018/2001 și să contribuie în mod eficace la reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în Uniune, articolul 28 alineatul (5) din directivă prevede obligația Comisiei de a adopta un act delegat care să precizeze metodologia de stabilire a ponderii biocombustibililor și a biogazului pentru transporturi rezultate din prelucrarea biomasei împreună cu combustibili fosili în cadrul unui proces comun.

⁽¹⁾ JO L 328, 21.12.2018, p. 82.

- (4) Pentru a obține un echilibru între costurile de verificare și acuratețea testelor, actul delegat permite operatorilor economici fie să utilizeze o metodă de testare armonizată comună, bazată pe testarea cu radiocarbon (^{14}C), fie să își utilizeze propriile metode de testare, care pot fi specifice societății sau procesului. Cu toate acestea, pentru a se asigura aplicarea pe piață a unei metode comune de verificare, operatorii economici care utilizează o altă metodă decât testarea cu radiocarbon (^{14}C) ca metodă principală de testare ar trebui să utilizeze în mod regulat testarea cu radiocarbon (^{14}C) a rezultatelor producției pentru a verifica corectitudinea metodei de testare principale utilizate. În plus, pentru a permite operatorilor economici să se obișnuiască cu aplicarea testării cu radiocarbon (^{14}C) în combinație cu o altă metodă de testare ca metodă principală, în primul an de aplicare a acestei metodologii este permisă o anumită flexibilitate în ceea ce privește procentul acceptabil de abatere între rezultatele testului principal și cele ale celui de-al doilea test de verificare,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

METODE DE STABILIRE A PONDERII BIOCOMBUSTIBILILOR ȘI A BIOGAZULUI PENTRU TRANSPORTURI REZULTÂND DIN PRELUCRAREA BIOMASEI ÎMPREUNĂ CU COMBUSTIBILI FOSILI ÎN CADRUL UNUI PROCES COMUN

Articolul 1

Abordarea generală și aplicarea metodelor eligibile

- (1) Operatorii economici care coprelucrează biomasa pot elabora și utiliza o metodă de testare specifică întreprinderii sau procesului pentru a stabili ponderea pe bază de carbon a bioconținutului, adaptată la modelul lor specific de fabrică și la mixul lor de materii prime. Această metodă principală de testare se bazează fie pe metoda bilanțului masic sau energetic, fie pe metode de randament fie pe testarea cu radiocarbon (^{14}C) [și anume detectarea radiocarbonului prin spectrometrie de masă cu ioni accelerați (*Accelerator Mass Spectrometry – AMS*) sau prin metoda numărării prin scintilație lichidă (*Liquid Scintillation Counting – LSC*)] a rezultatelor producției.
- (2) Operatorii economici consideră că întreaga rafinărie, instalația care tratează biolichidele și petrolul fosil sau instalația care coprelucrează fluxurile de deșeuri care intră la tratare sunt limite ale sistemului, independent de metoda de testare utilizată. Amestecarea combustibililor coprelucrați cu alți combustibili este considerată ca fiind în afara limitelor sistemului. Testarea cu radiocarbon (^{14}C) se efectuează înainte ca combustibilii produși prin coprelucrare să fie amestecați și cu alți combustibili fosili sau biocombustibili care nu au făcut parte din procesul de coprelucrare propriu-zis.
- (3) Atunci când raportează rezultatele coprelucrării, operatorii economici furnizează detalii cu privire la acuratețea și precizia metodei de testare utilizate. Operatorii economici contabilizează și raportează orice inexactități în măsurarea debitelor sau a puterii calorifice ca parte a metodei lor principale de testare. Operatorii economici aplică aceeași metodă de testare diferitelor unități de prelucrare ale aceleiași rafinării, instalației care tratează biolichidele și uleiul fosil sau instalației de coprelucrare a fluxurilor de deșeuri care intră la tratare. Dacă aceste unități nu sunt conectate și nu există fluxuri între ele, operatorii economici pot aplica metode de testare diferite. În cazul instalațiilor de coprelucrare a materiilor prime pe bază de deșeuri, această metodologie și verificare prin testarea cu radiocarbon (^{14}C) pot fi aplicate numai dacă se poate preleva un set fiabil și reprezentativ de eșantioane la nivelul materiilor prime, care să permită stabilirea bioconținutului în totalul acestora.
- (4) Operatorii economici se asigură că limita de detecție a metodei de testare selectate poate măsura în mod eficace ponderea preconizată a biocombustibililor sau a biogazului în cadrul procesului.
- (5) Atunci când operatorii economici raportează rezultatele coprelucrării utilizând o metodă principală de testare diferită de cea bazată pe testarea cu radiocarbon (^{14}C), aceștia utilizează testarea cu radiocarbon (^{14}C) a rezultatelor producției ca modalitate regulată de verificare a corectitudinii performanței sistemului lor și a rezultatelor metodei principale de testare utilizate. Verificarea prin testare cu radiocarbon (^{14}C) este necesară pentru toate rezultatele producției în care se declară existența unui bioconținut pe bază de carbon.

(6) Operatorii economici documentează detaliat cantitățile și tipurile de biomasă care intră în procesul comun în care este prelucrată biomasa cu combustibili fosili, precum și cantitățile de biocombustibili și biogaz care sunt produse din biomasa respectivă. În plus, operatorii economici susțin informațiile respective cu dovezi, inclusiv rezultatele metodei principale de testare de control prevăzute la alineatul (1) și rezultatele metodei de verificare prevăzute la alineatul (5) sau la articolul 5 în cazul stabilirii proporției de hidrogen de origine biologică.

Articolul 2

Metoda bilanțului masic

(1) În cazul în care se utilizează metoda bilanțului masic, operatorul economic efectuează analiza bilanțului masic complet al masei totale a materiilor prime și a rezultatelor producției. Metoda bilanțului masic asigură faptul că bioconținutul tuturor rezultatelor producției este proporțional cu bioconținutul materiilor prime și că ponderea materialului biogenic identificat cu ajutorul rezultatelor testelor cu radiocarbon ^{14}C este alocată fiecărui rezultat al producției. Pentru fiecare rezultat al producției se aplică diferiți factori de conversie care corespund cel mai bine bioconținutului măsurat cu ajutorul rezultatelor testelor cu radiocarbon ^{14}C . Rezultatul producției ia în considerare masa pierdută în efluenții gazoși, în reziduurile lichide din apele uzate industriale și în reziduurile solide. Metoda bilanțului masic include caracterizarea analitică suplimentară a materiilor prime și a produselor, cum ar fi analiza elementară și analiza de orientare pentru debitele masice ale sistemului.

(2) În cazul în care metoda bilanțului masic este utilizată ca metodă principală, operatorii economici iau în considerare în calcul umiditatea și alte impurități neinerente combustibililor din materiile lor prime, precum și din rezultatele procesului lor de producție.

Articolul 3

Metoda bilanțului energetic

În cazul în care se utilizează metoda bilanțului energetic, ponderea energetică a conținutului biogenic în toate rezultatele producției dintr-o etapă de coprelucrare într-o rafinărie de petrol se determină ca fiind egală cu ponderea energetică a conținutului biogenic în materiile prime ale rafinării. Metoda bilanțului energetic înregistrează conținutul energetic al materiilor prime de biomasă și fosile, precum și energia de proces care intră în instalația de coprelucrare. Conținutul energetic atât al materiilor prime de biomasă, cât și al celor fosile se calculează utilizând masa materiilor prime și puterea calorifică inferioară (*Lower heating value* – LHV, măsurată în MJ/kg). Biofracția, calculată ca bioenergie de intrare împărțită la energia totală de intrare, se aplică tuturor combustibililor obținuți în urma coprelucrării, pentru a stabili bioconținutul combustibililor finali produși. Pentru fiecare rezultat al producției se aplică diferiți factori de conversie care corespund cel mai bine bioconținutului măsurat cu ajutorul rezultatelor testelor cu radiocarbon ^{14}C .

Articolul 4

Metode privind randamentul

(1) În cazul în care se utilizează o metodă a randamentului, operatorii economici pot utiliza una dintre cele două metode descrise mai jos pentru a obține un factor de randament care să fie aplicat procesului comun de producție a combustibilului:

(a) Metoda randamentului A. Randamentele diferitelor produse se observă și se înregistrează mai întâi atunci când unitățile de prelucrare funcționează numai cu materii prime fosile pure sau, pentru aplicații specifice (de exemplu, concentrații limitate), pe unități la scară pilot reprezentative pentru cele la scară comercială. Apoi, la fluxul de intrare se adaugă o anumită proporție de materii prime de biomasă, observându-se și înregistrându-se efectul incremental asupra randamentelor. Bioconținutul se atribuie apoi fiecărui produs proporțional cu creșterea producției sale. Fiecare factor de randament este valabil numai pentru materiile prime și condițiile de proces de referință pentru care a fost stabilit. Operatorii economici pot defini factori de randament diferiți pentru a viza procese și condiții de funcționare diferite. Statele membre, în conformitate cu normele prevăzute în prezentul regulament, pot defini factorii de randament pe care operatorii economici trebuie să îi utilizeze pe teritoriul lor. În cazul în care se utilizează factori de randament diferiți, se efectuează un test cu radiocarbon ^{14}C de fiecare dată când se utilizează un nou factor de randament și se verifică și, dacă este necesar, se actualizează corelația dintre materiile prime și condițiile de proces de referință.

(b) Metoda de randament B. Această metodă stabilește o relație între materiile prime cu conținut biogenic și rezultatele producției cu conținut biogenic ale unei unități de coprelucrare. Factorul de conversie se determină prin supunerea mai multor loturi de materii prime la condițiile cunoscute de coprelucrare, inclusiv o caracterizare completă a materiilor prime și a rezultatelor producției ale sistemului. După ce s-a stabilit această corelație a factorului de randament, ea poate fi aplicată materiilor prime biogenice de același tip și de aceeași calitate care sunt utilizate în aceeași unitate de coprelucrare care funcționează în aceleași condiții.

(2) Operatorii economici pot utiliza metode de randament ca metodă principală numai dacă sistemul este menținut în condițiile de funcționare de referință definite de aceștia, inclusiv pentru calitatea materiilor prime. În cazul în care utilizează o metodă de randament, operatorii economici utilizează testarea cu radiocarbon ^{14}C ca metodă de control pentru a verifica factorul său de randament cel puțin ori de câte ori aduc modificări la nivelul condițiilor de funcționare de referință și în conformitate cu articolul 6.

(3) Operatorul economic demonstrează funcționarea continuă a instalației în condițiile cunoscute de coprelucrare, supunând fiecare materie primă specifică cu conținut biogenic testării ^{14}C , pentru calcularea factorului său de conversie specific.

Articolul 5

Stabilirea ponderii hidrogenului de origine biologică

(1) În cazul în care sistemul de producție coprelucrează hidrogen de origine biologică din surse regenerabile, operatorii economici documentează și furnizează dovezi cu privire la originea hidrogenului, precum și o dovadă că hidrogenul care intră în unitatea de hidrotratare sau în altă unitate de coprelucrare:

- (a) nu a fost contorizat ca energie din surse regenerabile în altă parte, pentru a se evita dubla contabilizare, și
- (b) a fost încorporat în combustibilul final, și nu doar utilizat pentru a elimina impuritățile.

(2) Operatorii economici pot utiliza o analiză elementară comună a rafinăriei, cum ar fi testul CHN (*Carbon, Hydrogen, Nitrogen* ... carbon, hidrogen, azot) pentru a cuantifica conținutul de hidrogen al materialului înainte și după hidrotratare ca modalitate de a documenta posibila creștere a conținutului de hidrogen al combustibilului. Operatorii economici pot contabiliza orice astfel de creștere ca biocombustibil sau biogaz suplimentar în rezultatul producției. Originea biologică a hidrogenului utilizat în hidrotratare sau coprelucrare este certificată de către furnizor sau de către operatorii economici înșiși, în cazul în care aceștia sunt, de asemenea, producători înainte de utilizare.

CAPITOLUL II

VERIFICAREA CORECTITUDINII DECLARAȚIILOR OPERATORILOR ECONOMICI CU PRIVIRE LA PONDEREA BIOCOMBUSTIBILILOR ȘI A BIOGAZULUI PENTRU TRANSPORTURI REZULTÂND DIN PRELUCRAREA BIOMASEI ÎMPREUNĂ CU COMBUSTIBILI FOSILI ÎN CADRUL UNUI PROCES COMUN

Articolul 6

Cerințe specifice privind testarea cu radiocarbon (^{14}C)

(1) Atunci când efectuează testări cu radiocarbon (^{14}C), operatorii economici aplică metoda spectrometriei de masă cu ioni accelerați (AMS). Totuși, alternativ, aceștia pot aplica metoda numărării prin scintilație lichidă (LSC), în cazul în care se preconizează că ponderea de conținut biogenic va fi de cel puțin 1 % în volum și în cazul în care eșantionul este adecvat pentru această metodă de testare, în special în ceea ce privește particulele prezente în lichid.

(2) Operatorii economici se asigură că, atunci când efectuează un test cu radiocarbon ^{14}C , tipul de test respectiv selectat poate detecta și cuantifica în mod fiabil ponderea conținutului biogenic. Aceștia furnizează detalii cu privire la acuratețea și precizia rezultatelor.

(3) Testarea cu radiocarbon ^{14}C cuantifică, de asemenea, orice pierdere de carbon de origine biogenică generată de procesul de eliminare a oxigenului din materiile prime biogenice prin compararea carbonului biogenic și a carbonului fosil din produsele de intrare și de ieșire.

(4) În cazul în care testarea cu radiocarbon ^{14}C , atunci când este utilizată ca a doua metodă de testare de verificare a conținutului biogenic dintr-un rezultat al producției, indică o abatere mai mare de 1 % în termeni absoluți față de rezultatele metodei principale utilizate de operatorul economic, valorile testării cu radiocarbon ^{14}C sunt considerate valabile. În primul an de aplicare a acestei metodologii, operatorii economici pot aplica o abatere mai mare, de 3 %, în loc de 1 % în termeni absoluți, până când își perfecționează sistemul de metode de testare. În plus, operatorul economic își revizuieste metodele principale de testare pentru a corecta orice erori de sistem care conduc la o astfel de abatere și, respectiv, calibrează metoda de testare, dacă este necesar.

(5) Frecvența de aplicare a metodei principale de testare și a metodei de testare cu radiocarbon ^{14}C atunci când este utilizată ca a doua metodă de testare de verificare se determină ținând seama de complexitatea și variabilitatea parametrilor-cheie ai coprelucrării, astfel încât să se asigure că, în orice moment, declarațiile privind conținutul biogenic reflectă ponderile reale. Operatorii economici efectuează calculul ponderii conținutului biogenic cel puțin pentru fiecare lot sau transport. Cu excepția cazului în care se aplică o metodă care poate cartografia condițiile de funcționare legate de conținutul de carbon din rezultatele producției pentru fiecare lot sau transport, metoda de testare cu radiocarbon ^{14}C se aplică de fiecare dată când are loc o modificare cu mai mult de 5 %, în comparație cu condițiile de referință, a compoziției materiilor prime în ceea ce privește ponderea materiei prime biogenice sau cantitatea de hidrogen și materii prime cu rol de catalizator în masa totală, parametrii de proces privind temperatura de proces în valoare absolută [K] sau presiunea de proces în presiune absolută [Pa] sau compoziția produsului. Se furnizează o analiză elementară a carbonului, a oxigenului și a azotului, împreună cu o analiză a conținutului de apă și de substanțe solide, ca bază pentru evaluarea parametrilor compoziției produsului. În toate cazurile, metoda de testare cu radiocarbon ^{14}C se efectuează cel puțin o dată la patru luni.

Articolul 7

Ținerea evidențelor, controlul proceselor, auditarea și raportarea abaterilor

(1) În cazul în care declară că există o pondere specifică de biocombustibili sau biogaz în combustibilul pe care îl introduc pe piață, operatorii economici păstrează eșantioane timp de cel puțin doi ani, precum și evidențe ale datelor de măsurare și ale calculelor. Operatorii economici oferă organismelor de certificare și auditorilor acestora acces deplin la astfel de eșantioane, evidențe și alte dovezi. Operatorii economici elaborează o descriere detaliată a metodei principale de testare pe care au utilizat-o, indicând inclusiv acuratețea și precizia acesteia, astfel cum au fost verificate și prin intermediul aplicării testării cu radiocarbon ^{14}C , precum și o procedură pentru aplicarea sa.

(2) Pentru a evita riscurile de abateri și pentru a facilita verificarea retrospectivă de audit a exactității declarațiilor făcute de rafinării sau de alte instalații de coprelucrare cu privire la ponderea conținutului biogenic în combustibilii lor, operatorii economici aplică un sistem general de echilibrare a masei care indică ponderea conținutului biogenic în materia primă și în rezultatele producției. Operatorii efectuează acest calcul al bilanțului masic în paralel cu metoda principală de testare pentru a verifica și compara rezultatele ambelor metode de evaluare a ponderii conținutului biogenic în combustibilii finali produși.

(3) În cazul în care, în perimetrul rafinării sau al altor instalații de coprelucrare, operatorii economici combină rezultatul coprelucrării cu alți combustibili, ei utilizează un sistem de echilibrare a masei care permite ca loturile de combustibili produși din biomasă, care sunt prelucrați împreună cu combustibili fosili în cadrul unui proces comun, să fie amestecați cu alți combustibili, furnizând în același timp informații adecvate cu privire la caracteristicile și dimensiunile loturilor, în conformitate cu articolul 30 din Directiva (UE) 2018/2001.

(4) Orice abatere identificată de auditorii organismelor de certificare în ceea ce privește ponderea biocombustibililor sau a biogazului în combustibilul pe care operatorii economici îl introduc pe piață se consideră neconformități majore și se notifică imediat sistemelor voluntare sau altor sisteme de certificare ce verifică conformitatea combustibilului rezultat din biomasă cu criteriile de durabilitate și de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră prevăzute la articolul 29 alineatele (2)-(7) și (10) din Directiva (UE) 2018/2001.

- (5) Autoritățile competente din statele membre pot verifica, de asemenea, declarațiile operatorilor economici cu privire la ponderea biocombustibililor sau a biogazului în combustibilii pe care îi introduc pe piață, utilizând metodele menționate la articolele 6 și 7 din prezentul regulament. Orice abatere identificată în urma acestor controale se notifică imediat organismului de certificare și sistemului voluntar sau altui sistem de certificare ce a certificat declarațiile.
- (6) În cazul unor astfel de notificări efectuate fie de organismele de certificare, fie de autoritățile competente ale statelor membre, sistemul de certificare în cauză este obligat să ia măsuri imediate prin investigarea cazului. În situația în care investigația lor confirmă constatările organismului de certificare sau ale autorității competente a statului membru, sistemul de certificare tratează abaterile ca fiind o neconformitate majoră și suspendă imediat certificatul operatorului economic.
- (7) Pentru a rectifica exactitatea declarațiilor, ca bază pentru recalcularea acestora, se utilizează valorile inferioare stabilite prin verificările de control. În plus, sistemele de certificare îi solicită operatorului economic să își revizuiască metodele de testare pentru a corecta, printre altele, orice erori de sistem care conduc la astfel de abateri.
- (8) Eficacitatea măsurilor luate de operatorul economic este validată de un alt audit al organismului de certificare înainte ca suspendarea certificatului acestuia să poată fi ridicată.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 8

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 5 iunie 2023.

Pentru Comisie
Președinta
Ursula VON DER LEYEN